

mõtelsa, et Ernst joodik ja paha olnud ja ise ennaast ferjajäss teinud, tema pidi aga illa mõtlemata, et tema oma wenda mitte ei olnud hoidnud.

— Ja, kõwad peab ja tarretanud südamed saawad pehmets, kui Jumal see Jeesand oma sõrmega nende külge puudutab ja wõla-raamatu peale näitab. — — Emil tundis foledust, jälle lamrisse tagasi minna, kus tema surma õhku tunnud oli. —

„Emil“, hüüdis naene, „tule, tema hingab, tema elab!“ Kui mägede loorm langeb Emilli südame peast. Tema läks oma naese järel famrisse ja tatsu läega oma wenda. — Liifmed olid soojaks saanud ja nõrk hingamine fergitas tema rinda.

Tasakesti näis elu ja tundmine tagasi tulema. Sulasel oli veel õues tegemist, nenda seisivad Emil ja tema naene ülssi woodi juures ja ootasid hirmuga, kas Ernst neid ära ei tunnels. Kas ei paistaks tema mitte needust nende västa, kas ei tuleks toored sõnad tema suust? —

Aga imesik, kui Ernst silmab sahti lõi, ei paist-nud seolt waenslust wenna waesta: „Oh,” ohlas tema ainult, — „mina olin faua haige, aga,” lisas tema kartlikult juure: „mis oli siin enne?” — Ja tema näitas järel mõtsema, ei jõubnud sellega aga faugesele: „Mina ei tea”, torratas

tema aeg-aast ja Emil märlas, et wenna mälestus lustunud oli, ja see näitas kui üks arm Jumalast, mida tema teeninud ei olnud. —

Pea langsiwad haige silmad jälle kiuni ja kui arst tuli, teda Emil olt kutsuda lasslud, siis sin-nitas see, et sini lootust terveksaamise peale ei olla. Mitte lakkumine ja haav üksi ei voldida teda uii nõdrafs teinud olla, see mees pidi enne haige, raskest haige olnud olema.

Teisel pääval kuulas Emili järel ja sai kuulda, et Ernst ühe tula waeste-majas lada rastest haige olnud. Tema oli enne-aegu üles töösnud, viiset-susest ja joomisest kurnatud kehal ei olnud enam jõudu, ja kui tema töbest wapustatud, ennast lin-nani kannud, pea ühe, pea teise nurga taga puha-nud oli, ennast waewaga liigutanud homikust õh-tani, siis oli tema Emili wärawa taga mahu sangenud. — — Ja, missugune tahjetus sanges Emili peale! Oleks tema, kui Karl ferjajast rää-fis, kelle keppi tema üles wötnud, järele pärinud ja hoolt kannud, siis oleks wenda eht veel peasta wöiwad. — Nüüd oli aga hilja ja kui Ernst surnud saaks olema, siis wiskas rahwas ometigi kiwa tema peale ja ütles, et siiu tema peale san-geda. Surnu süüd unustataesse, elava siiu lahwab aga fäte all suuremaks.

Ja, need oliwad soledad, rasked tunnid Emil